

[Dorte Bennedsen]

nisteren er glad for, at der eksisterer en opposition og et alternativt grønt flertal i denne sal, for ellers havde det nok set lidt blakket ud for det miljø, han er sat til at varetage.

Så brugte ministeren også som argument imod vores forslag, at nu sker der jo noget, her i foråret 1988 vil der formentlig komme nogle nye forslag, osv. osv. Hr. miljøminister, det fik vi at vide ville ske i 1987, og i 1987 fik vi så at vide, at det ville ske i efteråret 1987, osv. osv. Det går ganske enkelt for langsomt. Og stofferne på denne liste har jo hverken ministeren eller jeg opfundet, det er nogle stoffer, der er behandlet i IARC-regi, så hvorfor det skal tage den enorme tid i EF-sammenhængen, hvis det ikke hænger sammen med nogle helt andre motiver, det forstår jeg ikke. Denne beslutning kunne tages.

Ministeren siger, at det her kan føre til ubehageligheder i den forstand, at vi kan blive indklaget for Domstolen. Det er vi vidende om, men når ministeren så samtidig oplyser, at Kommissionen formentlig vil tage initiativ til den syvende ændring efter artikel 100 A – den, som jo i parentes bemærket giver os lov til at gøre disse ting på miljøområdet – må jeg indrømme, at så vil jeg godt se, om man, samtidig med at man tager initiativ til at ændre efter artikel 100 A, vil slæbe os for Domstolen.

Men hvis man gør det, vil jeg også se på det med åbne øjne. Jeg synes, denne sag er for vigtig til, at vi kan lade den trænere det ene år efter det andet.

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg er glad for, at vi kan diskutere denne sag så seriøst og så alvorligt, som den kræver. Jeg synes bare, fru Dorte Bennedsen så også skulle have oplyst, hvad det var, vi gjorde.

Vi er meget enige med fru Dorte Bennedsen i, at det går for langsomt i EF. Det går alt for langsomt, og jeg sagde til Folketinget for nogen tid siden, at såfremt EF-Kommissionen ikke havde reageret før 1. januar 1988, ville vi komme med vores egen kræftmærkning.

Allerede i efteråret måtte vi konstatere, at der ikke var udsigt til, at Kommissionen ville reagere tilstrækkelig hurtigt, og derfor gennemførte vi kræftmærkningen på dansk initiativ allerede i efteråret. Nu har vi bebudet, at såfremt der ikke kommer en klar melding fra EF om, at vi kan bruge sikkerhedsklausulen, stiller vi for-

slag om, at det kommer igennem. Det er disse forhandlinger, der kan være ret svære, så vi har brug for et enigt Folketing til at bakke det op.

(Kort bemærkning).

Kirsten Madsen (FP):

På Fremskridtspartiets vegne skal jeg takke miljøministeren for bemærkningerne om, at vi skal vurdere, hvilke stoffer der er kræftfremkaldende, så de bliver mærket til beskyttelse af den danske befolkning. Og jeg tilslutter mig, at vi undersøger og arbejder med at finde ud af og få vished for, hvilke nye stoffer der er belæg for virkelig er kræftfremkaldende, og sørger for, at de bliver mærket, også selv om EF ikke reagerer, på samme måde som vi gjorde det, da EF ikke reagerede med hensyn til sidespejlene.

Fremskridtspartiet kan tilslutte sig et lovfor-slag som det, ministeren bebuder, ligesom vi tidligere har stemt for lignende forslag til beskyttelse af den danske befolkning mod kræftfremkaldende midler og om mærkning af disses farlighed.

(Kort bemærkning).

Jørgen Tved (FK):

Der er som bekendt et gammelt ordsprog, der siger: Den, der ager med stude, kommer også med. Og i denne sag er der nok grund til at erindre, at det er studedriften, der har været kendetegnende for behandlingen. Det er muligt, at miljøministeren mener, at det er det tempo, vi også skal arbejde i fremover.

Men når miljøministeren går herop og siger, at hvis man vedtager dette forslag, kan det resultere i nogle ubehageligheder, vil jeg godt tilslutte mig ministerens udtalelse. Det kan nemlig betyde nogle ubehageligheder for de mennesker, der eventuelt får påført kræft, fordi vi ikke tilstrækkelig tidligt og tilstrækkelig tydeligt advarer på emballagen omkring de stoffer, folk har at gøre med, og det er disse hensyn, der for mig er vigtigere end de hensyn, som ministeren åbenbart mener der skal tages til EF.

Derfor er det vores opfattelse, at dette beslutningsforslag slet ikke burde være nødvendigt. Desværre har EF påtvunget os nødvendigheden af at tage den slags beslutninger. Det er beklageligt, men studedriften må nu høre op.